

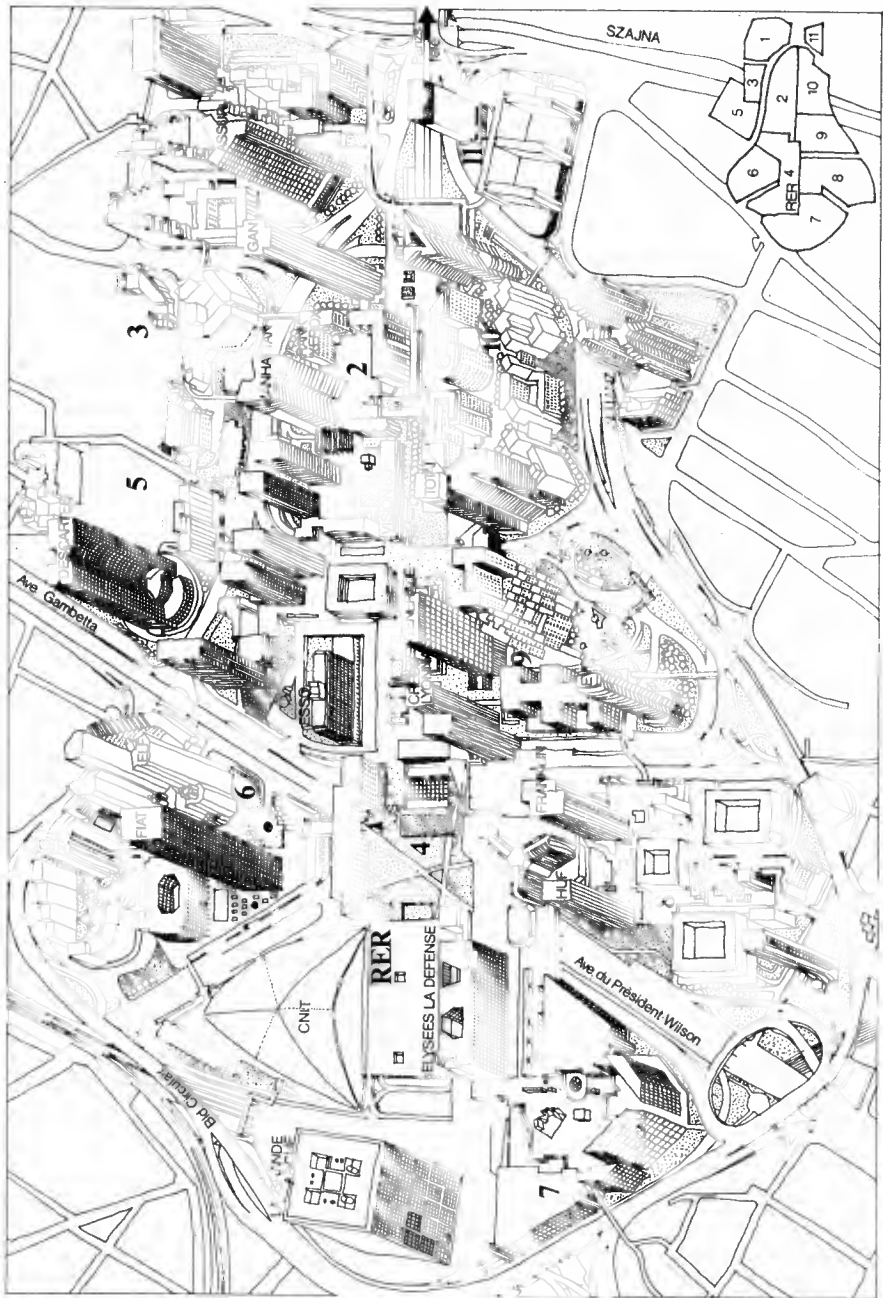
KITEKINTŐ

PARIS LA DÉFENSE

DARÓCZI ETELKA

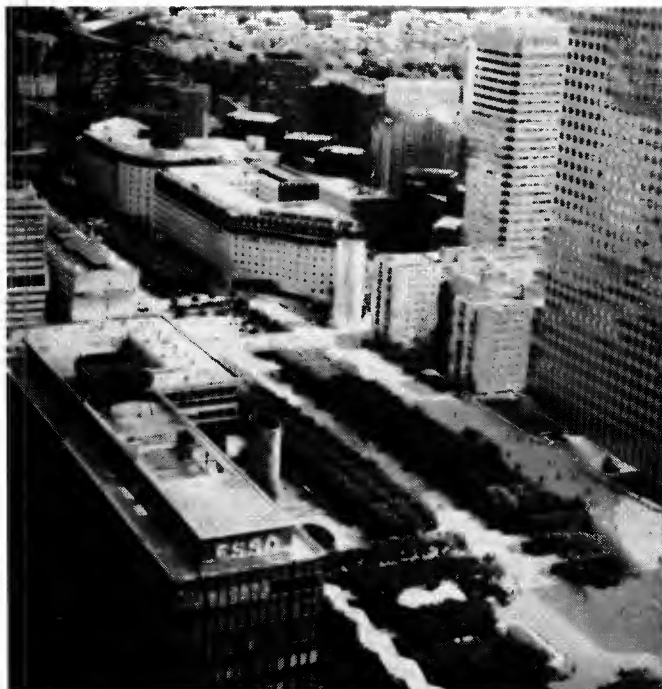
Párizs örök, mert folyton újjászületik. Nem a múlt ma is bámulatba ejtő emlékeinek gondos őrzése teszi a városok városává, hanem a szüntelen lüktető, nyughatatlan élet. Az évszázados örökség megannyi látványos értéke ehhez „mindössze” előjáték és kútforrás, vagy éppen csak díszletül szolgál. A város mérete sem több, mint egy a temérdek, megfoghatatlan teremtő közül, amely a „hely szellemét” alakítja. Párizs hétköznapjain (vagyis amikor lakói többen vannak, mint látogatói) megállíthatatlanul áramlik, türelmetlenül nyüzsög, és folyton berzenkedik. Az utcai rohanást még hajlamos lenne a szemlélő a nappali népesség számával összefüggésbe hozni, de azt kellett tapasztalnom, hogy a párizsi tempót az általam ismert világ nagyvárosai (szerecséres?) nem tudják felülmúlni. A legnagyobb meglepetés New Yorkban ért, ahol a járművek és gyalogosok viszonyát — legalábbis a budapestihez vagy a párizsihoz képest — kisvárosian kedélyesnek, sőt szívélyesnek találtam. Igen, ha Budapest architektúrájában Bécsre hasonlít is, hangulatában több a párizsi vonás. Talán közös izgágaságunk, örökös elégedetlenségünk az oka, meg hogy hamar fölcattanunk és szívesen kioktatunk másokat. Ezek persze nem a leglényegibb néplélektani vonások. A mélyebb rétegekben valószínűleg a különbségek kerülnek elő; a rég- és a közelmúltban bejárt eltérő utakból, az ég és föld viszonyával jellemezhető jelenlegi helyzetünkön fakadó különbségek. A franciák nemcsak büszkéek és újító szándékúak (mint talán mi is vagyunk), hanem bátrak, bíznak önmagukban, teremtő fantáziájukban, a szabad szellem és a szabad lélek erejében (még mi legfeljebb *merünk* szabadon gondolkodni), a rajtuk (is) múlt megismerhetőségben, megváltoztathatóságban és jobbításban. Az a benyomásom, hogy a jó és a szép belső ragyogását a franciák szemében nem homályosította el a pénz talmi fénye, a szerzés mámore. Hisznek, és nemcsak a tulajdonban és a tőkében (vagy egy korábbi ellentéttel élve: nemcsak az ideológiában és az értéktermelő munkában), hanem az általánosabb, s ezért maradandó értékekben — a szellemben, a művészetben — azaz nemcsak a piacban, hanem — uram bocsá' — a használati (legtágabb értelmében a *humán*) értékben. Természetesen tudatában vannak kiválóságuknak, hogy ma is ők az európai kultúra fellegvára (tán a kultúra letéteményeseinek is gondolják magukat, ahogy Amerika a szabadságének), s ezt akarva-akaratlan éreztetik, és világgá kürtölik.

E leegyszerűsítő és szubjektív általánosítások, kellően fel nem róható előítéletek húsz év alatt — nem sűrű, de többszöri párizsi utazásaim hatására — halmozódtak föl bennem. Mindaddig nem fogalmazódtak azonban meg, míg nem „észlelhettem” a francia forradalom 200 éves évfordulóját ünnepelni készülő, magát méginkább kitérni vágyó, lázas állapotában még jellegzetesebb (vonzóbb és taszítóbb), rendkívüli asszony-várost. A szoknyája szélén kapaszkodó város-csemete, a La Défense többek között egy moder diadalív (a térképen a 7-es szektorban látható La Grande Arche, azaz A Nagy Ív) felavatásával ünnepelt.

A La Défense üzleti negyedének II szektora

Nagy Béla rajza (az EPAD eredeti térképe alapján és szíves hozzájárulásával, amelyet ezúton is köszönünk)

1. KÉP

A „szédületesen hallgatag” sugárút a FIAT felhőkarcolójának 46. emeletéről, az EPAD kiállítótermének ablakából. Előtérben az ESSO székháza, a legelső a La Défense területén. Első generációs épület, jóval a gyalogosforgalmat tartó dobogó elkészülte előtt, 1963-ban adták át. Vele szemben a 36 emeletes, második generációs Generale (1975). Háttérben a Bois de Boulogne, a bal felső sarokban az Eiffel torony és a Montparnasse felhőkarcoló.

2. KÉP

Második és harmadik generációs toronyházak balról jobbra: Franklin (1972), SCOR (1983), Winterthur (1974), mögötte a Residence de La Défense (belső udvarral) és a Défense 2000 felhőkarcoló. Mellettük még látható a dobogó alá merülő autóforgalom. Előtérben a Négy Évszak bevásárlóközpont felülnézetből.

A szerző felvételei

A tercierváros La Défense tulajdonképpen kívül esik Párizs közigazgatási területén¹, Courbevoie, Nanterre és Puteaux határában fekszik, de ennek semmi jelentősége. S ha mégis, mindenféle rafinériával igyekeznek azt csökkenteni: például a központi épületek tulajdonosai/bérlői használhatják a „Paris La Défense” postacímét. Végére ez nem csalás, nem ámtítás, hiszen a La Défense Párizs legősibb, legnevezetesebb tengelyének (Notre Dame — Louvre — Champs-Elysées — Diadalív) északnyugati meghosszabbításában jött létre.²

Nevét az 1870-es porosz megszállás párizsi hőseinek tiszteletére emelt emlékműről³ kapta, amely egykori (Etoile-méretű) köröndjének közepén állt. E két hatalmas körtér (az Etoile és a Rond-point de la Défense) közötti útvonal építészeti, funkcionális és egyben emlékmű célját is szolgáló rendezésére Párizs városa 1931-ben tervpályázatot írt ki. A 35 építészeti megoldás egyike sem elégítette ki a zsúrit; a monumentalizmus dominált, az esztétikus funkcionalizmus háttérbe szorult. A Citibank ekkortájt fogant ötlete egy világkereskedelmi központ létrehozására és Le Corbusier pályázati elképzelése a jármű- és gyalogosforgalom szétválasztására mindenestre meghatározónak bizonyult a városrész 20-50 év múlva bekövetkező jövőjére. Mérföldkő volt — ha nem is valósult meg — a nemzetgyűlés 1946 (!)-ban előterjesztett javaslata: rendezzenek vilákiállítást a Défense-ban. Az elképzelést a háború utáni újjáépítés sürgőssége és nehézségei miatt egy állandó kiállítási palota tervére egyszerűsítették. A Nemzeti Ipari és Műszaki Központ (Centre National des Industries et des Techniques, CNIT) építési engedélyét 1954-ben adják ki, és a világszerte bámulatot kiváltó hatalmas csarnokot 1958-ban avatják fel. (A térképen a 4-es szektorban található.) Ugyanebben az évben alakul az EPAD (Közintézmény a La Défense Régió Területrendezésére) 11 fővel. (1989-ben 255 munkatársa volt.) Nevében foglalt feladata a javaslatok kidolgozásától vagy véleményezésétől az irányításon és összehangoláson, a program valamennyi részvevőjével — a bádogházakban lakókkal, a kistulajdonosokkal, a tervezőkkel vagy a világcégekkel — folytatott tárgyalásokon át a kivitelezésig terjed. Igazgatója, André Prothin az államtól 30 évre szóló megbízást és 30 millió frank megelőlegezett indulótőkét kap a városrész létrehozására az ekkor kijelölt 760 hektárnyi területen.

A városrész első rendezési tervét — amelyet a CNIT tervezői 1950-ben készítettek, és amelyet átdolgozás után 1956-ban hagytak jóvá — az EPAD elvetette. Több menetben (1959, 1964, 1969) folyt a tervezés—elfogadás—elvetés—újratervezés, a La Défense nagy szerencséjére. Így sikerült elkerülni az egyszerre véglegesre tervezésből szinte szükségszerűen adódó monotóniát. (Az 1956-ban elfogadott terv például a moszkvai Kalinyin Sugárút képére formálta volna a városrészt.) A járművek és a gyalogosok teljes szétválasztását egy 40 hektárnyi „dobogó” megépítésével oldották meg; ez köti össze az épületeket, dobogón járnak az emberek, nőnek a fák, és zuhognak a szökőkutak, s alattuk hat szinten zajlik a közúti közlekedés, áramlik a fűtés és mindenféle vonalas létesítmény (1-2. kép).

A kereslet növekedése és a magasépítés technológiájának korszerűsödése lehetővé tette, hogy a bevételek növelése céljából 1969-ben 100 m-ről 200-ra emeljék a megengedett épületmagasságot. A gyorsvasút (RER) (4-es szektor) állomásának megnyitása 1970-ben ugrásszerűen megnövelte az érdeklődést. Megkezdődött a toronyházak második (amerikai típusú) generációjának, a GAN (biztosító, 2-es szektor), az UAP (viszontbiztosító az ASSUR felhőkarcolóban, 1-es szektor), a FIAT (6-os szektor) stb. székházának építése. Itt jegyzendő meg, hogy az EPAD a szolgáltatások után fizetett járandóságból és az építési jog eladásából fedezi a városrendezés, az infrastruktúra, a parkosítás, a műalkotások stb. költségeit. Az építési engedély nem földterületre

vonatkozik (hiszen a talaj felszínén, az alatt és fölött már az építkezés megkezdése előtt több rétegben zajlik az élet), hanem a beépíthető légköbméterre .

A mélyreható változásokat jellemzi, hogy 32 ezer lakost kellett — minden esetet külön tárgyalva — kártalanítani, illetve elhelyezni, 415 hektárnyi, ezernyi telekre osztott területet kisajátítani, 500 műhelyt és 570 kereskedést sürgősen áthelyezni. (Sőt, a CNIT lábánál 1959-ben még istálló is volt, nyolc fejesthénnel...) Nem tudom, készült-e legalább utólagos közvéleménykutatás a lakosság körében arról, hogyan éltek meg ezt a nagy föld-fordulást. (A pánik és az ellenállás elkerülése, s nyilván a költségek csökkentése végett előzetesen biztos nem szellőztették a terveket. A felmérést végző gyakran a gázművek ellenőrének adva ki magát járta a házakat.) Így a másik fél szemszögéből nem lehet megítélni az akkori eseményeket. A tervezők mindenesetre igen fontosnak tartják hangsúlyozni és dokumentálni, hogy az ott élők lakáskörülményei szegényesek vagy kifejezetten rosszak voltak (hétezen éltek faladákban tákolt viskókban), hogy az egyéni szempontokat messzemenően figyelembe vették, s a gyökérvessztetés és a megrázódatások elkerülése végett az új otthonokat a régiéktől nem messze építették. A kisajátított ingatlanok bérlői (9500 család) részére HLM (kedvezményes tanácsi) lakásokat adtak át, főleg Nanterre-ben. A lakosság részvétele a tervezésben, a környezet alakításában majd csak a La Défense válsága után, a nyolcvanas években aktivizálódik.

A válság 1972-ben, a GAN 44 emeletes színházát ért kemény bírálatokkal kezdődik: az épület megszejtelenítette az addig érintetlen panorámát, a sugárút zavartalan perspektíváját (2-es szektor). De nemcsak erről volt szó. Az irodaházépítés jövedelmezősége túltermelést eredményezett Párizsban. Az energiaválság, a környezet- és természetbarát megoldások előtérbe kerülése megpecsételte a nyithatatlan ablakú, drága pénzen légkondicionált, tudományos és esztétikai szempontból megalapozottan, de mégiscsak mesterséges fényvel megvilágított toronyházak sorsát.

A Manhattan nevet viselő felhőkarcoló (2-es szektor) hónapokig üresen kesereg, 1973 és 1978 között az EPAD szinte semmit sem értekesít, adóssága 680 millió frankra (indulótökjének több mint 22-szeresére) rúg. Az állam (személy szerint R. Barre miniszterelnök) további irodaépítés (köztük egy minisztérium) engedélyezésével, a földalatti autópálya folytatásával, parképítéssel, környezetszépítéssel, egy dinamikus vállalkozó pedig (a 34 éves Ch. Pellerin) az ún. harmadik generációs irodaházak kifejlesztésével (humanizált környezet, egyedi kivitel, nyíló ablakok, olcsóbb üzemeltetés) húzza ki a La Défense-t a bajból. A bizalom helyreáll, újra fellendül a forgalom. Az EPAD pénzügyei rendeződnek, s ma már egy fillérrel sem tartozik az államnak. 1989-ig összesen több mint 21 ezer lakás, több száz céget elhelyező 2 millió m² iroda, 200 ezer m² kereskedelmi terület és temérdek infrastruktúra épült (3. kép). Az EPAD befektetése 16 milliárd frank (az indulótöke több mint 500-szorosa).

S vajon milyen élményt nyújt ez a jellegzetesen huszadik századi, tudatosan formált, ám a körülmények és az igények szerint rugalmasan változó városrész? Mindenekelőtt lenyűgözőt: francia és idegen ámul és bámul; az épületek nemcsak gazdagok és magabiztosak, hanem szépek, változatosak, merészen ötletesek. Muzeálisan művészi környezet, nem olyan, amelyet a saját képeire formál az ember. A La Défense elsősorban a munkahely, a cég, az üzlet presztízsét és kiválóságát hivatott hangsúlyozni, nem az ott lakókét. Részadatokból következtetett becslésem szerint 2-2,5-szer annyian dolgoznak itt, mint ahányan laknak. (Párizs közigazgatási területén egylőre (?) többen laknak, mint ahányan ott dolgoznak.) A La Défense népessége

3. KÉP

"Benzinkutasok" vetélkedése: az ESSO mögött az ELF. A 48 emeletes, 1985-ben átadott ELF palota a La Défense büszkesége.

A szerző felvétele

4. KÉP

Túlán a legkedveltebb ez az elektronikusan vezérelt szökőkút, Yaacov Agamnak, a kinetikus művészet egyik úttörőjének alkotása. A 26×86 m-es medencéből kiemelkedő vízoszlopok fényre és zenére ugrálnak vagy perdülnek-fordulnak, zúdulnak, csobognak vagy zuhognak. Háttérben az Atlantique (1970) és a Credit Lyonnais (1973).

A szerző felvétele

1983-ban hallatja először a hangját, de akkor teljes erővel. 14 ezren vesznek részt az épületfoglalásokban. A parknegyed övezeteinek kialakításáról van szó, arról, mit hova szabad építeni és mit hova nem. A beterjesztett tervet elvetik, majd Nanterre városának és a lakossági egyesületek javaslatainak figyelembe vételével átdolgozzák. A véglegesített változatot két év múlva fogadják el. „Harmadik generációs” HLM lakóházak épülnek: ezeknek a felhőkarcolóknak nincs egyetlen egyenes oldaluk, mindegyik görbül valamerre. Az ablakok szabálytalan alakúak és szanaszét szóródnak a fal domború felületén, amelyet kék bárányfelhők vagy zöld növényi elemek díszítenek. Az utca is girbe-gurba és csupa hepe-hupa, természetesen nem véletlenül, hanem Emile Aillard alkotó fantáziája szerint. Azt nem tudtam meg, jól érzik-e magukat „Bolland Istók tornyai”-nak lakói, de úgy tűnik, beletörődtek sorsukba.

A szigorú architektúrájú üzleti negyed hangulatának javítására — különös tekintettel a teljesen jármű nélküli, „széduletesen hallgatag” széles sugárútra — több állandó és ideiglenes megoldás (?) született. Az utóbbiakhoz a kiállítások, vásárok, hangversenyek, jazz-fesztiválok stb. tartoznak. Parkosítással, hatalmas vízfelületű modern szökőkutakkal — amelyeket sose szórnak tele klórral, mégsem algásodik bennük a víz (4. kép) — és egyéb jelentős művészeti alkotással igyekeznek nemcsak az üzleti élet, hanem a turisták és a járókelők vonalmát is megnyerni, a felhőkarcoló-múzeumba életet lehelni. Jelentősen hozzájárult ehhez A Négy Évszak (Les Quatre Temps, 4-es szektor) hatalmas bevásárlóközpontjának megnyitása 1981-ben. Bár az épületek közti terek művészeti kialakítása fokozza a muzeális jelleget, mégis kezd már a La Défense birtokba vehető, mindennapos használatra való várossá formálódni. A több mint harminc, általában méretével is kiemelkedő esztétikai térelem — amelyek között a névadó allegorikus szoborcsoport nemigen találja helyét (5. kép) — csaknem mindegyike valamilyen módon kerek, hengeres vagy gömbölyű, és gyakori a légiés megjelenés. Az 1953-ban született Henri de Miller feltehetően a legifjabb a La Défense számára alkotó művészek között. Bronzgömbön egyensúlyozó, nádszálkarcsú nőalakja („A holdkóros”) tipikus példa a hasábokból és kockákból formázott városrész szögleteinek tompítására. A harsány színek, például a már elhunyt nagy öregek, Juan Miro (6. kép) vagy Alexander Calder (7. kép) művei, illetve az 1931-ben Budapesten született Atila (sic!) „A felhőszobrász” című tűzzománc freskója szintén az egyhangúság ellenpontozását szolgálja.

A parkosítás a francia hagyományokat követi. A széles sugárút mentén nyírt platánsor, a pázsit és a virág szigorúan ágyásokba rendezve, bokrokat nemigen látni. Az üzleti negyedben ritkán kerül az ember közvetlen érintkezésbe a növényekkel, pedig vannak, mégpedig óriási erőfeszítés árán, méregdrága mesterséges talajban nőnek a betondobogó tetején. Így aztán az utcán nemigen találni egy meghitt szögletet. (Az épületek belsejére ez nem áll, ott a pálmaháztól a leglakályosabb lakosztályig szinte minden megtalálható.) Persze igazi utca sincs, kivéve a főutcat, a széles, széljárta sugárutat, amely túl széles, túl üres, és bizony még többnyire unalmas sétány. Egyelőre. Talán. Hiszen még nem volt végig készen, amikor láttam. Még hátra volt a nagy szenzáció, a város szívéből a Champs-Élysées átvezető perspektívát szellemesen leismeg-nem-is-lezáró emlékmű-épület, a Nagy Ív (7-es szektor) átadása. Épülőfélben, első pillantásra főleg monumentalitását, rossz emlékeket idéző, félelmet keltő hatását éreztem (7. kép). A hatalom, a tudás és az erő diadalívét láttam benne, nyomasztott nagysága és szigorúsága. A modern művészet olvasatában járatlan szemlélőként az érzékeimre hagyatkoztam. Közelítünk most intellektuálisan. Otto von Spreckelsen dán építész, aki sajnos nem élhette meg a mű elkészültét, így vallott tervéről (Demeyer 1988):

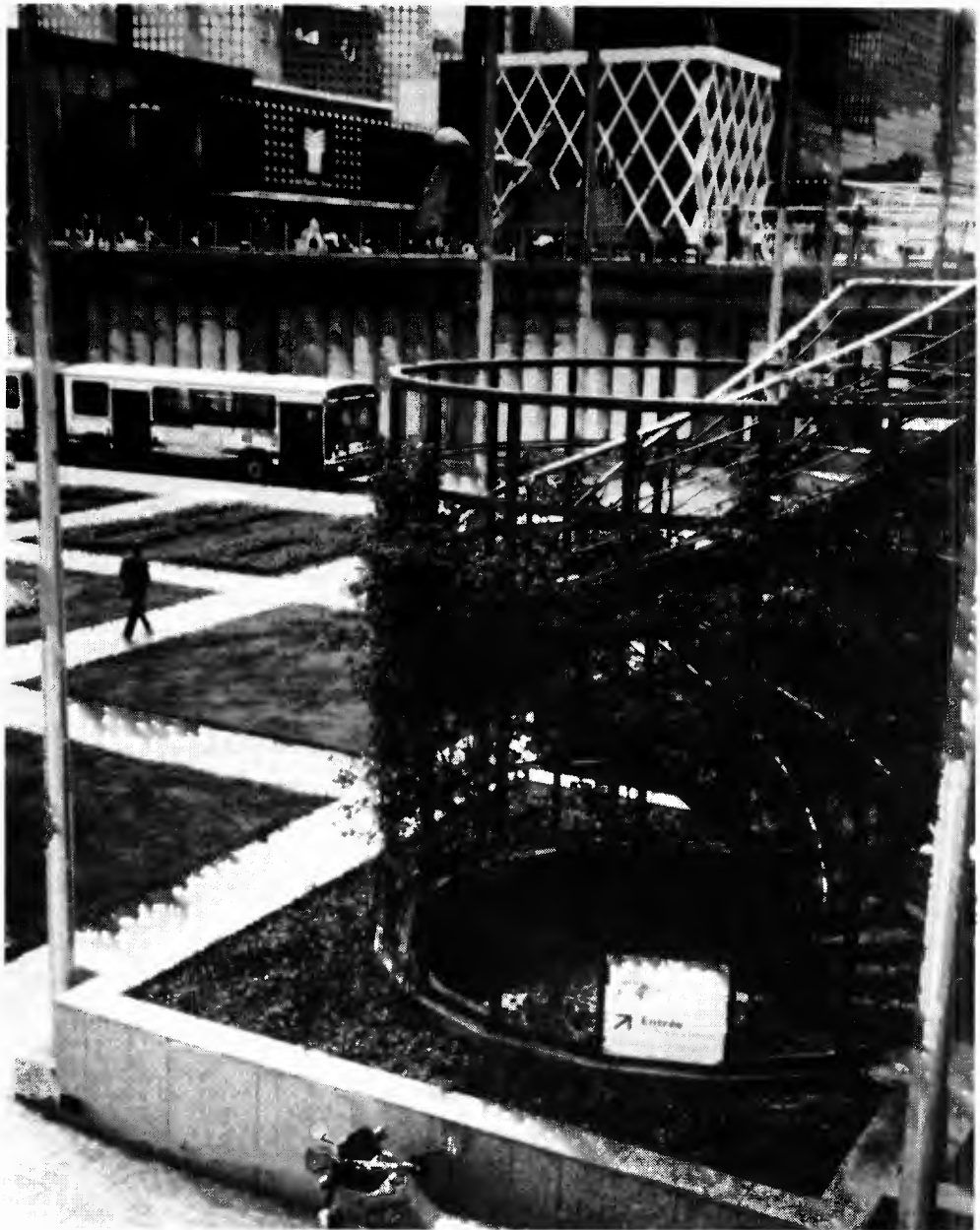

5. KÉP

"Párizs Védelme 1870-ben." Barrias allegorikus szobra az oszlopos talapzaton is szinte elvész a környezetben, pedig műanyagból készített mása sokáig vándorolt egyik helyről a másikra, hogy végleges helyét megtalálja.

A szerző felvétele

6. KÉP

Intim (?) szöglet. Háttérben az alsó szinten autóbusz jár, fölötte, az oszlopok tartotta pódium a gyalogosoké. A Négy Évszak kereskedelmi központ (1981) bejárata előtt Juan Miro 11 és 12 méteres — sajnos a képen alig kivehető —, rikító piros-kék-sárga műanyag alakjai figurázzák ki környezetük szigorúan szögletes épületeit.

A szerző felvétele

7. KÉP

A Nagy Ív, Otto von Spreckelsen posthumus alkotása átadása előtt egy hónappal (1989). Balra a pálmaházáról nevezetes üvegpalota, az Elysées La Défense (1982), a telefonfülke mögött jobbra (az 1976-ban elhunyt) Alexander Calder utolsó műve. A 15 m magas alkotás a La Défense létrehozásáért fáradozók eltökéltségét jelképezi.

A szerző felvétele

*"Nyitott kocka,
Ablak a világra,
Mint ideiglenes orgonapont
a sugárúton,
Tekintete a jövőbe vetve.*

*Modern diadalív,
Az emberiség győzelmének dicsőségére, amely
A reményt szimbolizálja,
hogy a jövőben
Az emberek szabadon találkozhatnak."*

Tehát Nagy Fal helyett Nagy Ív. A nemzetközi zsűri 424 jeligés pályázat közül egyhangúlag szavazott a Nagy Ív-re, s Mitterand elnök is ezt választotta. Az épület 35 emeletes (110 m magas), homlokzata ferdén metszett, tükröző üvegablakok borítják. Külső oldalfala carrarai márvány, bélése rozsdamentes fém, üregében felvonók haladnak le s föl. A kocka forma a Diadalívvel, tengelyének 6 fokok eltérése a sugárúttól a Louvre-ral köti össze. Az épület tetején nyilvános panoráma terasz, egyik lábában a Felszerelés- és Lakásügyi Minisztérium. A fennmaradó 40.000 m²-nyi irodahelyiséget „Hírnév és kivételesség” jelszóval hirdetik bérbeadásra tercier vállalatok számára. Világszerte ismert, a Rockefeller és a World Trade Center-ekével pillanatokon belül vetekedő rangot és tekintélyt jelentő címet, kivételes elhelyezkedést, tökéletes működést és szolgáltatásokat (pl. 3000 telefonvonalat, belső információs hálózatot, a belső tér teljes átalakíthatóságát a vezetékek érintése nélkül, külön tanulmányozott esztétikai és hangulati hatást) s végül ésszerű költségeket ígér leendő bérlőinek a prospektus.

Az EPAD működését — a harminc év elteltével — négy évvel meghosszabbította a kormány. A közeljövő tervei között szerepel a lakossági és idegenforgalmi szolgáltatások színvonalának emelése, az eddig meglehetősen elhanyagolt földalatti területek rendbe tétele, a CNIT teljes újjáépítése, egy Autóváros és egy Játékközpont kialakítása. A CNIT kiállítási csarnokából több rendeltetésű épület lesz. Többek között egy kongresszusi központ, egy luxusszálloda és a professzionista informatika „bevásárlóközpontja” kap itt helyet.

A Nagy Ívvel új korszak kezdődött a La Défense életében, amelynek alakításában a helyi közösségek egyre serényebben vesznek részt. Ennek bizonyágaképp — történetében először — a helybeliek választott képviselője (Puteaux polgármestere, egyben az Ile de France régió tanácsának alelnöke) került az EPAD élére. Meghosszabbított mandátumának lejártá után az EPAD nem bábáskodik tovább a férfikorba szökkenő városrész fölött. A La Défense búcsút vesz a szakértő szülői háztól, és frigyre lép a laikusokkal. E házasság gyümölcseként a szép, de még visszhangos, itt-ott sivár új közös otthon remélhetőleg megtelik élettel, a sok üres térség funkcióra talál, s a spontán mozgások kitöltene minden zegzugot. Sok szerencsét, La Défense!

Jegyzetek

- ¹ Párizs közigazgatási területe mindössze 100 km², amely 5000 blokkra, illetve 80.000 telekre oszlik, 1.280.000 lakás, 2.176.000 lakos és 1.813.000 munkahely található rajta (az 1982-es népszámlálási adatok szerint). Az adatok forrása: Atelier Parisien d'Urbanisme.
- ² Magára a meghosszabbításra jóval Haussmann előtt került sor. Az 1772-ben kőhídra váltott pont de Neuilly-t pontosan a Champs-Élysées tengelyében helyezték el, majd a folyó túlsó partján az Etoile átmérőjével azonos nagyságú köröndöt alakítottak ki. Így a Tuileries széles perspektívája végre átívelhetett a kanyargó Szajján.
- ³ Az emlékmű — Louis-Ernest Barrias (1841-1905) alkotása — a „La Défense de Paris en 1870”, azaz „Párizs védelme 1870-ben” nevet viseli. A városrész neve („A Védelem”) miatt a külföldi kapcsolatokban sokszor adódtak humoros félreértések.

Irodalom

Atelier Parisien d'Urbanisme (é.n.), Mimeo.

Patrick Demeyer (1988): *La Défense. 30 ans, 30 événements*; Paris La Défense: EPAD, 71 o.

EPAD — Brigitte Hedel-Samson (é.n.): *Guide to Works of Art in the La Défense District*, Paris La Défense: EPAD.

EPAD (é.n.): *La Défense. Le répertoire des bureaux*, Paris La Défense: EPAD, 75 o.

EPAD (1989): *La Défense pratique*, Paris La Défense: EPAD (prospektus).

Le prestige et l'exception (é.n.), Paris La Défense: Les Bureaux de la Grande Arche (prospektus).

Les 4 Temps. Le plus grand centre commercial d'Europe (é.n.) (prospektus).